UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kuudes jaosto)

16 päivänä kesäkuuta 2011 *

Asiassa T-194/06,

SNIA SpA, kotipaikka Milano (Italia), edustajinaan asianajajat A. Santa Maria, C. Biscaretti di Ruffia ja E. Gambaro,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi V. Di Bucci ja F. Amato, sittemmin Di Bucci ja V. Bottka,

vastaajana,

jossa vaaditaan [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä (asia COMP/F/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti) 3.5.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 1766 lopullinen osittaista kumoamista siltä osin kuin se koskee kantajaa,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: V. Vadapalas (esittelevä tuomari), joka hoitaa puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Dittrich ja L. Truchot,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.5.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian taustalla olevat tosiseikat

1 Kantaja, SNIA SpA, on italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö. Se oli pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan Caffaro SpA:n (jäljempänä entinen Caffaro) pääasiallinen osakkeenomistaja, joka omisti 53–59 prosenttia osakkeista, ja Caffaro SpA puolestaan omisti Industrie Chimiche Caffaro SpA -yhtiön (josta tuli Caffaro SpA ja sittemmin Caffaro Srl, jäljempänä Caffaro) koko osakepääoman. Jälkimmäinen piti vuoteen 1999 saakka kaupan natriumperboraattia. Vuonna 2000 entinen Caffaro sulautui kantajaan, joka sai omistukseensa Caffaron koko osakepääoman.

2 Degussa AG ilmoitti Euroopan yhteisöjen komissiolle marraskuussa 2002, että vetyperoksidin ja natriumperboraatin markkinoilla toimi kartelli, ja vaati sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3) soveltamista.

3 Degussa toimitti aineelliset todisteet komissiolle, joka teki 25. ja 26.3.2003 tarkastukset tiettyjen yritysten toimitiloissa.

4 Komissio lähetti 26.1.2005 kantajalle ja muille yrityksille, joita asia koski, väitetiedoksiannon, johon kantaja vastasi 25.3.2005.

5 Asianomaisten yritysten kuulemisen jälkeen komissio teki 3.5.2006 päätöksen K(2006) 1766 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös) [EY] 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä seuraavia yrityksiä vastaan: Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa, Edison SpA, FMC Corp., FMC Foret SA, Kemira Oyj, L'Air liquide SA, Chemoxal SA, kantaja, Caffaro, Solvay SA, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA ja Arkema SA (asia COMP/F/38.620 – Vetyperoksidi ja perboraatti); päätöksen tiivistelmä julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 13.12.2006 (EUVL L 353, s. 54). Päätös annettiin kantajalle tiedoksi 8.5.2006 päivätyllä kirjeellä.

Riidanalainen päätös

6 Komissio ilmoitti riidanalaisessa päätöksessä, että päätöksen adressaatit olivat osallistuneet jatkettuun ja yhtenäiseen EY 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan kilpailusääntöjen rikkomiseen vetyperoksidin ja sen jatkojalostustuotteen natriumperboraatin osalta (riidanalaisen päätöksen toinen perustelukappale).

7 Kilpailusääntöjen rikkominen koski lähinnä liiketoiminnan kannalta merkityksellisten tietojen sekä luottamuksellisten markkina- ja yritystietojen vaihtamista kilpailijoiden välillä, tuotannon sekä potentiaalisen ja tosiasiallisen tuotantokapasiteetin rajoittamista ja valvontaa, markkinaosuuksien ja asiakkaiden jakamista sekä tavoitehintojen asettamista ja noudattamisen seurantaa.

8 Kantajan todettiin olevan Caffaron kanssa ”yhdessä ja yhteisvastuullisesti” vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisesta (riidanalaisen päätöksen 407–412 perustelukappale).

9 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan k alakohdassa todetaan, että kantaja on rikkonut EY 81 artiklan 1 kohtaa ja ETA-sopimuksen 53 artiklaa osallistuessaan kilpailusääntöjen rikkomiseen 29.5.1997–31.12.1998.

10 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan g alakohdassa komissio määräsi kantajalle ja Caffarolle yhteisvastuullisesti 1 078 000 euron sakon.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 18.7.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

12 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari määrättiin kuudenteen jaostoon, ja asia siirrettiin osapuolten kuulemisen jälkeen laajennetun kuudennen jaoston käsiteltäväksi.

13 Koska eräs jaoston tuomareista oli estynyt osallistumasta nyt esillä olevan asian käsittelyyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti nimesi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 32 artiklan 3 kohdan mukaisesti toisen tuomarin täydentämään jaoston kokoonpanoa.

14 Unionin yleinen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen kysymyksiin kuultiin 19.5.2010 pidetyssä istunnossa.

15 Koska yksi jaoston jäsen ei voinut osallistua päätösharkintaan, työjärjestyksen 6 artiklassa tarkoitetulta virkaiältään nuorin tuomari jättäytyi pois päätösharkinnasta ja työjärjestyksen 32 artiklan mukaisesti päätösharkintaa jatkoivat ne kolme tuomaria, jotka ovat allekirjoittaneet tämän tuomion.

16 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin kantaja kuuluu sen adressaatteihin ja siinä määrätään kantajalle sakko yhteisvastuullisesti Caffaron kanssa

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Asianosaisten lausumat

18 Kantaja väittää, että komissio on tehnyt oikeudellisen virheen ja ilmeisen arviointivirheen, ottanut tosiseikat vääristyneellä tavalla huomioon ja laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa katsoessaan kantajan olevan yhteisvastuussa Caffaron kilpailusääntöjen rikkomisesta.

19 Komissio ei ensinnäkään ole osoittanut, että kantajalla olisi ollut ratkaiseva vaikutusvalta Caffaroon.

20 Kantaja väittää, että sen katsottiin olevan yhteisvastuussa rikkomisesta, koska se oli entisen Caffaron pääasiallinen osakkeenomistaja, joka omisti 53–59 prosenttia sen osakkeista, ja koska sillä oli näin ollen ”välillistä” vaikutusvaltaa Caffaroon. Tämä kolmen yhtiön välisistä yhteyksistä johtuva vaikutusvalta ei riitä asettamaan kantajaa vastuuseen rikkomisesta.

21 Koska kyseisten yhtiöiden välillä ei ollut täyttä omistussuhdetta, komissio ei voinut olettaa, että kantajalla oli ratkaiseva vaikutusvalta Caffaron käyttäytymiseen. Varsinkaan se, että kantaja hyväksyi toimenpidesuunnitelman, joka johti Caffaron vetäytymiseen natriumperboraatin markkinoilta (riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappale), ei osoittanut, että kantajalla olisi ollut ratkaiseva vaikutusvalta tähän yhtiöön.

22 Toiseksi komissio ei ole osoittanut, että entisellä Caffarolla olisi ollut ratkaiseva vaikutusvalta Caffaroon.

23 Pelkkä tytäryhtiön omistaminen kokonaan ei riitä sen toteamiseksi, että emoyhtiö on vastuussa rikkomisesta, ja nyt esillä olevassa asiassa komissio ei ole esittänyt lisätodistetta kantajan ratkaisevasta vaikutusvallasta.

24 Kolmanneksi komissio on perustanut arvionsa virheellisesti siihen, että entinen Caffaro sulautettiin kantajaan.

25 Kantajan mukaan komissio ei ole pystynyt osoittamaan, että kantajalla oli ratkaiseva vaikutusvalta Caffaroon, joten se muutti lähestymistapaansa väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen välillä ja vetosi uuteen väitteeseen, joka perustuu entisen Caffaron ja kantajan sulautumiseen. Yhtäältä sulautuminen tapahtui Caffaron vetäydyttyä natriumperboraatin markkinoilta. Toisaalta komissio ei osoittanut, että entisellä Caffarolla oli ratkaiseva vaikutus Caffaroon.

26 Komission lähestymistapa rikkoi liikkeen luovutusta koskevaa oikeuskäytäntöä. Yhtiö, joka seurasi entistä Caffaroa, oli kemian alalla toimiva Caffaro. Natriumperboraatin valmistamiseen liittyvät varat oli siirretty Solvaylle vuonna 1999. Kilpailusääntöjen rikkomisen objektiivinen tunnusmerkki oli siis kadonnut ennen kyseistä sulautumista. Yhdestäkään Caffaron tai entisen Caffaron hallituksen puheenjohtajasta tai jäsenestä ei tullut kantajan työntekijää sulautumisen seurauksena.

27 Näiden olosuhteiden perusteella taloudellista tai toiminnallista jatkuvuutta ei ollut entisen Caffaron ja kantajan välillä, vaan enintään sellaista saattoi olla entisen Caffaron ja Caffaron välillä. Tämän näkemyksen vahvistaa komission päätöskäytäntö.

28 Komissio ei ole myöskään perustellut riittävästi päätöstään asettaa kantaja vastuuseen rikkomisesta.

29 Kantaja väittää vastauskirjelmässään, että komission tutkinnan aikana noudattamasta ja riidanalaisessa päätöksessä vahvistetusta lähestymistavasta käy ilmi, että kyseinen rikkomisesta vastuuseen joutuminen perustuu ratkaisevaan vaikutusvaltaan, joka kantajalla oli Caffaroon.

30 Riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleesta ilmenee, että kantajan joutuminen vastuuseen perustui kantajan ja Caffaron välisiin yhteyksiin, etenkin Caffaron ja kantajan yhteisiin johtajiin ja kantajan vaikutukseen Caffaron päätöksentekoprosessiin.

31 Komissio väitti väitetiedoksiannon 350 kohdassa, että kantaja omisti rikkomisajankohtana enemmistöosuuden entisen Caffaron osakepääomasta ja että Caffaro oli päätöksentekoprosessinsa osalta riippuvuussuhteessa [kantajaan], ja totesi, että kantaja vaikutti ratkaisevasti ”tytäryhtiönsä Caffaron” käyttäytymiseen. Komissio tarkasteli riidanalaisessa päätöksessä väitteitä, jotka kantaja esitti väitetiedoksiantoon antamassaan vastauksessa ja jotka koskivat lähinnä sitä, että kantajalla ei ollut ratkaisevaa vaikutusta Caffaroon, ja hylkäsi nämä väitteet.

32 Kantajan mukaan komissio ei voi väittää, että tämä olisi ainoastaan toistanut tiettyjä väitetiedoksiannossa esitettyjä seikkoja riidanalaisessa päätöksessä, tai varsinkaan, että vain tietyt riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleessa esitetyt seikat olisivat olleet kantajan vastuuseen joutumisen kannalta merkityksellisiä. Se, että komissio luetteli väitöstiedoksiannossa useita väitteitä ja pidätti itsellään mahdollisuuden arvioida osallistuneiden yritysten vastaväitteet kuultuaan, mitä väitteitä on pidettävä ratkaisevina, loukkaa näiden yritysten puolustautumisoikeuksia.

33 Se, että komissio muutti lähestymistapaansa väitetiedoksiannon toimittamisen jälkeen, riittää perusteeksi riidanalaisen päätöksen kumoamiselle. Kantajien mukaan riidanalainen päätös on lisäksi kumottava ”epäloogisuutensa” ja perustelujen puuttumisen vuoksi.

34 Väitetiedoksiannon laatimisvaiheessa (väitetiedoksiannon 350 kohta) otettiin huomioon vain ne seikat, että entinen Caffaro omisti Caffaron kokonaan, että kantaja omisti enemmistöosuuden entisen Caffaron osakepääomasta ja että kantaja vaikutti Caffaron päätöksentekoprosessiin. Väitetiedoksiannon 349 kohdan viittaus kyseiseen sulautumiseen tehtiin ”vain tosiseikkojen esittämisen” yhteydessä, eikä se liittynyt kilpailusääntöjen rikkomisesta vastuuseen joutumista koskevaan oikeudelliseen arviointiin. Viittaus oli niin ”yleinen ja etäinen” verrattuna oikeudelliseen päättelyyn, ettei kantaja voinut sen perusteella havaita tarvetta vastata tältä osin.

35 Komissio vahvisti ensimmäisen kerran riidanalaisessa päätöksessä, että kantajan vastuu rikkomisesta johtui sen ja entisen Caffaron sulautumisesta. Näiden väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen välisten erojen vuoksi kantaja ei voinut esittää huomautuksiaan kyseisestä väitteestä, mikä loukkasi sen puolustautumisoikeuksia ja rikkoi [EY] 81 ja [EY] 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EUVL 2003, L 1, s. 1) 27 artiklaa.

36 Komissio kiistää kantajan väitteet.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

37 Aivan aluksi on palautettava mieliin seikat, joiden perusteella komissio on todennut kantajan olevan vastuussa.

38 Riidanalaisen päätöksen 370–379 perustelukappaleessa komissio viittasi unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön ja tiivisti ne periaatteet, joita se aikoi soveltaa rikkomisesta vastuussa olevien yhtiöiden määrittämiseksi.

39 Yhtäältä komissio muistutti erityisesti, että emoyhtiön voitiin katsoa olevan vastuussa tytäryhtiön lainvastaisesta toiminnasta siltä osin kuin tytäryhtiö ei ole päättänyt itsenäisesti markkinakäyttäytymisestään vaan noudatti pääasiallisesti emoyhtiön sille antamia ohjeita. Se täsmensi pystyvänsä olettamaan, että täysin emoyhtiönsä omistuksessa oleva tytäryhtiö noudattaa pääsääntöisesti emoyhtiön antamia ohjeita, ja emoyhtiö voi kumota olettaman esittämällä vastanäyttöä (riidanalaisen päätöksen 374 perustelukappale).

40 Toisaalta komissio viittasi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-279/98 P, Cascades vastaan komissio, 16.11.2000 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-9693, 78 ja 79 kohta) hyväksymiin seikkoihin ja totesi, että mikäli rikkomisesta aluksi vastuussa ollut oikeudellinen yksikkö lakkaa olemasta olemassa ja menettää oikeushenkilöllisyytensä, koska se yksinkertaisesti sulautetaan toiseen oikeudelliseen yksikköön, toista oikeudellista yksikköä on pidettävä näin ollen vastuullisena sulautetun yksikön rikkomisesta (riidanalaisen päätöksen 378 perustelukappale).

41 Kantajan vastuusta komissio totesi ensinnäkin, että kantajalla oli määräysvalta ”tytäryhtiössään [entisessä Caffarossa] koko rikkomisen ajan ja [entisen Caffaron] välityksellä myös [Caffarossa] sillä hetkellä, kun natriumperboraattitoiminta siirrettiin [Caffarolle]” (riidanalaisen päätöksen 408 perustelukappale). Komissio totesi samassa riidanalaisen päätöksen perustelukappaleessa, että kyseisten kolmen yrityksen välillä oli tiettyjä pääoma- ja henkilöstöyhteyksiä.

42 Komissio muistutti seuraavaksi, että kesällä 1999 Caffaro vetäytyi natriumperboraatin markkinoilta ja vuonna 2000 entinen Caffaro sulautui kantajaan (riidanalaisen päätöksen 409 perustelukappale).

43 Riidanalaisen päätösen 410 perustelukappaleessa komissio esitti väitteet, joilla kantaja kiisti yhteisvastuunsa erityisesti sillä perusteella, että kantajan määräysvalta entisessä Caffarossa rikkomisajanjaksolla oli vain 53–59 prosenttia, mikä ei riittänyt perustamaan sille vastuuta.

44 Lopuksi komissio totesi riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleessa seuraavaa:

”– – Vastoin [kantajan] toteamusta sen vastuu ei seuraa 53–59 prosentin osuudesta [entisen Caffaron] pääomasta rikkomisajanjaksolla vaan [sen] – – sulautumisesta [entisen Caffaron] kanssa, joka oli rikkomiseen suoraan osallisen yhtiön eli [Caffaron] emoyhtiö ja omisti sen kokonaan. [Kantajan] ja [entisen Caffaron] välinen määräysvalta ei siis tässä yhteydessä ole merkityksellinen seikka. Tässä yhteydessä on tarkasteltava yrityksen SNIA[-]Caffaro (sulautumisen jälkeen SNIA) ja tytäryhtiön [Caffaro] välistä määräysvaltaa – – Koska [entisen Caffaron] (joka nykyään on sulautunut [kantajaan]) ja [Caffaron] välillä oli rikkomisajanjaksolla koko pääoman omistamisesta johtuva yhteys ja koska on todisteita siitä, että Caffaro oli päätöksentekoprosessinsa osalta riippuvuussuhteessa [kantajaan] ja yksiköiden välillä oli henkilöstöhallintoon liittyviä yhteyksiä, komissio katsoo, että [entisellä Caffarolla] oli ratkaiseva vaikutus tytäryhtiönsä käyttäytymiseen ja että seikat, joihin [kantaja] vetoaa – – eivät voi kumota sen olettamaa sellaisena kuin se on esitetty väitetiedoksiannossa.”

45 On todettava, että vaikka kantaja erottaa kannekirjelmässä kolme väitettä, jotka koskevat lähinnä merkityksellisten yhteyksien väitettyä puuttumista kyseisten kolmen yrityksen väliltä, sen väitteistä ja istunnossa esittämistä huomautuksista seuraa kuitenkin, että se vetoaa tosiasiassa kolmeen kumoamisperusteeseen, joista ensimmäinen koskee oikeudellista virhettä ja arviointivirhettä, jotka komissio on tehnyt todetessaan kantajan olevan yhteisvastuussa, toinen väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen perustelujen välistä ristiriitaa ja kolmas perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

Ensimmäinen kumoamisperuste, joka koskee väitettyä oikeudellista virhettä ja arviointivirhettä

46 Kantaja väittää, että sen asettamisessa vastuuseen kyseisestä rikkomisesta on tehty virhe ja ettei komissio ole osoittanut ensinnäkään, että entisellä Caffarolla olisi ollut ratkaiseva vaikutus Caffaroon, toiseksi, että kantaja olisi käyttänyt tällaista vaikutusvaltaa Caffaroon, ja kolmanneksi, että entisen Caffaron ja kantajan sulautumisella olisi ollut merkitystä.

47 On todettava, että riidanalaisen päätöksen perusteluista ja etenkin sen 411 perustelukappaleesta (ks. edellä 44 kohta) seuraa, että toteamus kantajan rikkomista koskevasta vastuusta perustuu siihen, että entinen Caffaro eli yritys, joka pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan omisti kartelliin suoraan osallistuneen Caffaron kokonaan, sulautui kantajaan.

48 Tätä näkemystä ei voida kiistää sillä, että komissio viittaa riidanalaisen päätöksen 408 ja 411 perustelukappaleessa myös tiettyihin todisteisiin siitä, että kyseisten yritysten välillä oli yhteyksiä rikkomisajanjaksolla, ja toteaa, että ”Caffaro oli päätöksentekoprosessinsa osalta riippuvuussuhteessa [kantajaan] ja yksiköiden välillä oli henkilöstöhallintoon liittyviä yhteyksiä”. Se, että nämä seikat ovat luonteeltaan lisätodisteita käy nimittäin selvästi ilmi riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleesta, jossa

todetaan, että ”[kantajan] ja entisen yhtiön [entisen Caffaron] välinen määräysvalta ei – – ole merkityksellinen seikka”.

49 Kun tarkastellaan ensinnäkin kantajan väitteitä, jotka koskevat entisen Caffaron ja Caffaron välistä yhteyttä, on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan erityistapauksessa, jossa emoyhtiöllä on täysi määräämisvalta rikkomiseen syyllistyneessä tytäryhtiössään, on olemassa kumottavissa oleva olettama, jonka mukaan kyseisellä emoyhtiöllä on ratkaiseva vaikutus tytäryhtiönsä käyttäytymiseen.

50 Näissä olosuhteissa riittää, että komissio osoittaa, että emoyhtiö omistaa tytäryhtiön täysin, voidakseen olettaa, että emoyhtiö vaikuttaa ratkaisevasti tytäryhtiön liiketoimintapolitiikkaan. Tämän perusteella komissio voi katsoa, että emoyhtiö on yhteisvastuussa sen tytäryhtiölle määrätyn sakon maksamisesta, ellei emoyhtiö, jonka asiana on kumota tämä olettama, esitä riittäviä todisteita sen osoittamiseksi, että tytäryhtiö toimii itsenäisesti markkinoilla (asia C-97/08 P, Akzo Nobel ym. v. komissio, tuomio 10.9.2009, Kok., s. I-8237, 60 ja 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Tämän oikeuskäytännön perusteella komissio pystyi nyt käsiteltävässä asiassa katsomaan, että entisellä Caffarolla oli ratkaiseva vaikutus Caffaroon sen olettaman perusteella, joka perustuu täyteen omistussuhteeseen näiden kahden yrityksen välillä.

52 Kantajan väite, jonka mukaan komissio ei voinut vedota pelkkään olettamaan vaan sen olisi pitänyt esittää konkreettisia todisteita vaikutusvallasta, on siis hylättävä. Olettaman kumoamiseksi kantajan tehtävänä on nimittäin esittää riittäviä todisteita sen osoittamiseksi, että Caffaro toimi itsenäisesti markkinoilla suhteessa emoyhtiöönsä entiseen Caffaroon.

53 Kantaja ei ole esittänyt mitään tällaisia todisteita hallinnollisen menettelyn aikana eikä myöskään unionin yleisessä tuomioistuimessa, vaan tyytyi yhtäältä riitauttamaan kyseisen olettaman lainmukaisuuden ja toisaalta väittämään, ettei Caffaron ja sen itsensä välillä ollut merkittäviä yhteyksiä. Näin ollen on katsottava, että komissio on voinut kumoamattoman olettaman perusteella todeta, että entinen Caffaro vaikutti ratkaisevasti Caffaroon rikkomisajanjaksolla ja että nämä kaksi yhtiötä muodostivat näin ollen taloudellisen yksikön, joka oli vastuussa rikkomisesta.

54 Kun toiseksi tarkastellaan kyseisen taloudellisen yksikön ja kantajan välistä yhteyttä, riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleesta käy ilmi, että toteamus kantajan yhteisvastuusta perustuu siihen, että entinen Caffaro, jolla oli ratkaiseva vaikutusvalta Caffaroon, sulautettiin kantajaan, eikä ratkaisevaan vaikutusvaltaan, joka kantajalla oli voinut olla Caffaroon rikkomisajanjaksolla.

55 Kantajan väite, jonka mukaan komissio ei ole näyttänyt toteen kantajan ratkaisevaa vaikutusvaltaa Caffaroon, on näin ollen hylättävä tehottomana.

56 Kun kolmanneksi tarkastellaan kantajan väitteitä, joiden mukaan sen vastuu rikkomisesta ei voi perustua kyseiseen sulautumiseen eikä se missään tapauksessa ole entisen Caffaron taloudellinen seuraaja, on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kilpailusääntöjä rikkoneen yksikön oikeudellisesta tai organisatorisesta muuttamisesta ei välttämättä seuraa, että syntyisi uusi yritys, joka vapautuisi edellisen yksikön kilpailunvastaisia menettelytapoja koskevasta vastuusta, mikäli nämä kaksi yksikköä ovat taloudelliselta kannalta samat (asia C-280/06, ETI ym., tuomio 11.12.2007, Kok., s. I-10893, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Kilpailusääntöjen tehokas täytäntöönpano voi tässä yhteydessä kuitenkin edellyttää, että kilpailusääntöjen rikkominen luetaan niitä rikkoneen yrityksen uuden toiminnan harjoittajan syyksi tilanteessa, jossa sitä voidaan tosiasiallisesti pitää alkuperäisen toiminnan harjoittajan seuraajana (ks. asia T-161/05, Hoechst v. komissio, tuomio 30.9.2009, Kok., s. II-3555, 51 kohta).

58 Niin sanottua ”taloudellisen jatkuvuuden” kriteeriä sovelletaan erityisolosuhteissa, kuten siinä tapauksessa, että yrityksen toiminnasta vastuussa oleva oikeushenkilö on oikeudellisesti lakannut olemasta kilpailusääntöjen rikkomisen jälkeen (asia C-49/92 P, komissio v. Anic Partecipazioni, tuomio 8.7.1999, Kok., s. I-4125, 145 kohta), tai tapauksessa, jossa konsernissa toteutetaan sisäinen uudelleenjärjestely, alkuperäisen ja uuden toiminnan harjoittajan välisten rakenteellisten yhteyksien perusteella, jos alkuperäinen toiminnan harjoittaja ei välttämättä lakkaa olemasta oikeussubjekti muttei enää harjoita mainittua taloudellista toimintaa kyseisillä markkinoilla (yhdistetyt asiat C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, Aalborg Portland ym. v. komissio, tuomio 7.1.2004, Kok., s. I-123, 359 kohta).

59 Toisin kuin kantaja väittää, käsiteltävässä asiassa on kyse tällaisista erityisolosuhteista.

60 Kuten edellä 53 kohdasta ilmenee, kyseiseen rikkomiseen syyllistyi nimittäin yksikkö, joka pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan koostui Caffarosta ja entisestä Caffarosta, joista jälkimmäinen lakkasi olemasta oikeudellisesti kilpailusääntöjen rikkomisen jälkeen, koska se sulautui kantajaan.

61 Tässä yhteydessä kantaja ei voi pätevästi vedota siihen, että huolimatta sulautumisesta entisen Caffaron kanssa, se ei ollut tosiasiassa ottanut haltuunsa niitä aineellisia ja inhimillisiä tekijöitä, jotka olivat osallisina kilpailusääntöjen rikkomisessa.

62 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun kyseinen yritys lakkaa olemasta sen vuoksi, että ostaja on sulauttanut sen, ostajalle siirtyvät sen varat ja velat, mukaan lukien yhteisön oikeuden rikkomisesta aiheutuva vastuu. Tässä tapauksessa ostajan voidaan katsoa olevan vastuussa siitä, että sulautunut yritys on rikkonut kilpailusääntöjä (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-259/02-T-264/02 ja T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich ym. v. komissio, tuomio 14.12.2006, Kok., s. II-5169, 326 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Tässä yhteydessä merkitystä ei ole sillä, että rikkomiseen osallistunut tytäryhtiö Caffaro on yhä olemassa oikeudellisesti. Kun on kyse toisesta niistä kahdesta oikeushenkilöstä, jotka ovat vastuussa kyseisen taloudellisen yksikön toiminnasta, mahdollisuus määrätä tytäryhtiölle seuraamuksia ei nimittäin vaikuta emoyhtiön eli entisen Caffaron ja tämän seurauksena kantajan asettamiseen vastuuseen rikkomisesta.

64 Tätä näkemystä tukee lisäksi se, että entisen Caffaron ja kantajan sulautuminen tapahtui konsernissa, joka oli jo olemassa rikkomisajanjaksolla.

65 Kuten riidanalaisen päätöksen 408 ja 411 perustelukappaleessa, joita kantaja ei ole kyseenalaistanut, esitetyistä seikoista käy ilmi, kantaja ei ollut rikkomisajanjaksolla vain entisen Caffaron pääasiallinen osakkeenomistaja, joka omisti 53–59 prosenttia sen osakkeista, vaan myös nimitti entisen Caffaron hallituksen jäsenet, joista yksi kuului myös sen omaan hallitukseen. Lisäksi on olemassa todisteita kantajan osallistumisesta entisen Caffaron ja Caffaron päätöksentekoprosessiin, mikä käy ilmi siitä, että päätös, joka koski jälkimmäisen vetäytymistä natriumperboraattimarkkinoilta, oli liitetty kantajan johdon 19.1.1999 pidetystä kokouksesta tehtyyn pöytäkirjaan (riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappale).

66 Näiden seikkojen perusteella kyseisten yhtiöiden sulautuminen kilpailusääntöjen rikkomisen jälkeen liittyy rakenteellisten yhteyksien yhdistämistä yhtiöistä koostuvan konsernin sisäiseen uudelleenjärjestelyyn ja tukee entisen Caffaron ja kantajan välistä taloudellisen jatkuvuuden olemassaoloa (ks. vastaavasti edellä 58 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Aalborg Portland ym. v. komissio, tuomion 344 ja 359 kohta).

67 Lisäksi nämä seikat erottavat käsiteltävän asian asioista, joiden johdosta tehtiin [EY 81] artiklan mukaisesta menettelystä (IV/30.907 – Peroksituotteet) 23.11.1984 tehty komission päätös 85/74/ETY (EYVL 1985, L 35, s. 1), [EY 81] artiklan mukaisesta menettelystä (IV/31.149 – Polypropyleeni) 23.4.1986 tehty komission päätös 86/398/ETY (EYVL L 230, s. 1) ja [EY 81] artiklan mukaisesta menettelystä (IV/31.866 – PVC) 21.12.1988 tehty komission päätös 89/191/ETY (EYVL 1989, L 74, s. 21). Nämä kantajan esille ottamat päätökset liittyvät nimittäin tilanteisiin, joissa siirrettiin toimintaa, johon rikkominen vaikuttaa, sellaisten konsernien välillä, joiden välillä ei ollut rakenteellisia yhteyksiä, eikä päätöksillä ole näin ollen tässä yhteydessä yhtäläisyyksiä käsiteltävään asiaan.

68 Edellä esitetyn ja edellä 56–58 kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella komissio on aivan perustellusti katsonut kantajan, joka oli kyseisen taloudellisen yksikön uusi toiminnan harjoittaja, olevan yhteisvastuussa Caffaron ja entisen Caffaron muodostaman yksikön kilpailusääntöjen rikkomisesta, sillä jälkimmäinen sulautettiin kantajaan rikkomisen jälkeen. Tätä näkemystä tukee myös se, että kyseinen sulautuminen liittyi konsernin sisäiseen uudelleenjärjestelyyn.

69 Ensimmäinen kumoamisperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kumoamisperuste, joka koskee väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen perustelujen välistä väitettyä ristiriitaa

70 Kantaja väittää lähinnä, että tekijää, jonka perusteella komissio totesi sen olevan vastuussa rikkomisesta, nimittäin sulautumista entisen Caffaron kanssa, ei ole riittävällä tavalla todettu väitetiedoksiannossa.

71 Kantaja vetoaa riidanalaisessa päätöksessä kyseiseen sulautumiseen ja väittää erityisesti, että komissio muutti väitetiedoksiannossa esitettyä päättelyä, joka perustui kantajan ratkaisevaan vaikutusvaltaan ”tytäryhtiöönsä Caffaroon” (väitetiedoksiannon 350 kohta). Tämä väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen perustelujen välinen ristiriita rikkoo kantajan mukaan asetuksen N:o 1/2003 27 artiklaa ja loukkaa kantajan puolustautumisoikeuksia.

72 Komissio väittää, että tätä väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska se on uusi kumoamisperuste, joka esitettiin ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässä.

73 On huomautettava, että työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan nojalla asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Peruste, jolla laajennetaan aikaisemmin – nimenomaisesti tai implisiittisesti – kannekirjelmässä esitettyä perustetta ja jolla on läheinen yhteys tähän perusteeseen, on kuitenkin otettava tutkittavaksi (ks. asia T-252/97, Dürbeck v. komissio, tuomio 19.9.2000, Kok., s. II-3031, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

74 Käsiteltävässä asiassa kantaja väittää kannekirjelmässä, että komissio ”muutti väitetiedoksiannossa esittämiään [kantajan] ja Caffaron välistä yhteyttä koskevia lainsäädännöllisiä perusteluja ja käytti perusteena uutta väitettä, joka perustui – – [ratkaisevaa vaikutusvaltaa koskevan olettaman soveltamiseen]” sekä siihen, että ”[kantajan] vastuu – – johtuu vähemmän [sen] varsinaisesta osallistumisesta – – rikkomiseen – – kuin [sen] ja [entisen Caffaron] sulautumisesta”.

75 On katsottava, että kantaja esitti täten kannekirjelmässä väitteitä, jotka koskevat väitetiedoksiannon ja riidanalaisen päätöksen välistä väitettyä ristiriitaa. Komissio vastasi näihin väitteisiin vastineessaan ja ilmoitti varsinkin, että väitetiedoksiannossa mainittiin kaikki merkitykselliset tosiseikat ja oikeusperiaatteet, joita myöhemmin sovellettiin riidanalaisessa päätöksessä.

76 Näissä olosuhteissa kantajan vastauskirjelmässään esittämiä väitteitä, jotka koskevat asetuksen N:o 1/2003 27 artiklan rikkomista ja kantajan puolustautumisoikeuksien loukkaamista ja jotka johtuvat kyseisestä väitetystä ristiriidasta, on pidettävä vain aikaisemmin kannekirjelmässä implisiittisesti esitetyn perusteen laajentamisena.

77 Käsiteltävä kumoamisperuste voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

78 Asiakysymyksestä on muistettava, että asetuksen N:o 1/2003 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti komission on ennen päätöksen tekemistä varattava kyseessä oleville yrityksille tilaisuus esittää huomautuksensa komission niitä vastaan esittämistä väitteistä. Komissio perustaa päätöksensä yksinomaan väitteisiin, joista asianomaiset osapuolet ovat voineet esittää huomautuksensa.

79 Tässä säännöksessä tarkoitettua menettelyllistä taetta sovelletaan puolustautumisoikeuksien noudattamisen periaatteeseen, jonka mukaan komission yritykselle, jolle se aikoo määrätä seuraamuksen kilpailusääntöjen rikkomisesta, osoittamaan väitetiedoksiantoon on sisällytettävä tätä yritystä vastaan esitetyt olennaiset seikat, kuten sen tekemäksi väitetyt teot, niiden oikeudellinen luonnehdinta ja todistusaineisto, johon komissio tukeutuu, jotta tämä yritys voisi esittää hyödyllisesti perustelunsa sitä vastaan käydyssä hallinnollisessa menettelyssä (ks. vastaavasti asia 41/69, ACF Chemiefarma v. komissio, tuomio 15.7.1970, Kok., s. 661, Kok. Ep. I, s. 455, 26 kohta ja yhdistetyt asiat C-322/07 P, C-327/07 P ja C-338/07 P, Papierfabrik August Koehler ym. v. komissio, tuomio 3.9.2009, Kok., s. I-7191, 36 kohta).

80 Väitetiedoksiantoon sisältyvien tosiseikkojen oikeudellinen luonnehdinta voi jo tiedoksiannon luonteen vuoksi kuitenkin olla vain väliaikainen, eikä komission myöhempää päätöstä voida kumota pelkästään sillä perusteella, että näistä tosiseikoista tehdyt lopulliset päätelmät eivät täsmällisesti vastaa tätä väliaikaista luonnehdintaa. Komission on kuultava väitetiedoksiannon adressaatteja ja tarvittaessa otettava huomioon huomautukset, joilla ne vastaavat komission esittämiin väitteisiin, ja muutettava tarkasteluaan nimenomaan niiden puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseksi (asiat T-44/00, Mannesmannröhren-Werke v. komissio, tuomio 8.7.2004, Kok., s. II-2223, 100 kohta ja T-54/03, Lafarge v. komissio, tuomio 8.7.2008, 97 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

81 Päätös, joka perustuu olennaisiin seikkoihin, joiden osalta kyseinen yritys ei ole kyennyt puolustautumaan, on kumottava riippumatta siitä, voidaanko yrityksen katsoa olevan vastuussa muiden seikkojen perusteella (ks. vastaavasti edellä 79 kodassa mainitut yhdistetyt asiat Papierfabrik August Koehler ym. v. komissio, tuomion 43 ja 44 kohta).

82 Käsiteltävässä asiassa on huomattava, että väitetiedoksiannon 326–328 kohdassa komissio vahvisti oikeusperiaatteet ja oikeuskäytännön, joiden mukaan rikkomiseen syyllistyneen oikeushenkilön, joka on lakannut olemasta oikeudellisesti, vastuu voidaan siirtää sen seuraajalle, ja viittasi erityisesti tilanteeseen, jossa rikkomisesta vastuussa oleva yhtiö on sulautunut toiseen yhtiöön.

83 Kantajan rikkomista koskevan arvionsa yhteydessä komissio totesi väitetiedoksiannon 349 kohdassa lisäksi erityisesti, että ”[entinen] Caffaro sulautui [kantajaan] ja [Industrie Chimiche Caffaro] vaihtoi toiminimekseen Caffaro edellä kuvatulla tavalla vuonna 2000”.

84 On katsottava, että koska nämä seikat esitettiin väitetiedoksiannossa, kantajan on ollut mahdollista saada tietoonsa kyseisen sulautumisen merkityksellisyys vastuunsa kannalta ja näin ollen ymmärtää komission esittämän väitteen sisältö.

85 Tätä seikkaa ei saata kyseenalaiseksi se, että vaikka komissio viittasi kyseiseen sulautumiseen väitetiedoksiannon 349 kohdassa, se ei sisällyttänyt tätä seikkaa selvästi kantajan käyttäytymisen oikeudelliseen luonnehditaan saman väitetiedoksiannon 326–328 kohdassa esitettyjen periaatteiden osalta.

86 Erityisesti on todettava, että vaikka väitetiedoksiannon 349 kohdassa viitattiin kyseiseen sulautumiseen, komissio väitti seuraavassa kohdassa olettavansa, että kantajalla oli ratkaiseva vaikutusvalta ”tytäryhtiönsä Caffaron” käyttäytymiseen sen perusteella, että kyseisten yhtiöiden välillä oli yhteyksiä rikkomisajanjaksolla.

87 Kuten edellä 79 ja 80 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä käy ilmi, väitetiedoksiantoon sisältyvien tosiseikkojen oikeudellinen luonnehdinta on kuitenkin vain väliaikainen. Täsmentäessään tätä luonnehdintaa lainmukaisesti lopullisessa päätöksessään komission on voitava antaa enemmän merkitystä aikaisemmin toissijaisina pitämilleen seikoille, edellyttäen kuitenkin, että se perustaa päätöksensä ainoastaan sellaisiin seikkoihin, joista asianomaisilla on ollut tilaisuus esittää näkemyksensä, ja että kyseisille yrityksille on annettu hallinnollisen menettelyn kuluessa niiden puolustuksen kannalta tarpeelliset tiedot (ks. vastaavasti julkisasiamies Botin 2.4.2009 esittämä ratkaisuehdotus edellä 79 kohdassa mainitussa asiassa Papierfabrik August Koehler ym. v. komissio, Kok., s. I-7196, ratkaisuehdotuksen 93 kohta).

88 Koska kyseiset oikeusperiaatteet ja tosiseikat esitettiin käsiteltävässä asiassa väitetiedoksiannossa, se, että komissio ei esittänyt yhden tosiseikan tarkkaa luonnehdintaa, ei voi estää kantajaa puolustautumasta tehokkaasti.

89 Tätä päätelmää tukee se asiakirja-aineistosta ilmi käyvä seikka, että kantaja esitti sekä väitetiedoksiantoon antamassaan vastauksessa että istunnossa erityisiä väitteitä seurauksista, joita kyseisellä sulautumisella oli sen rikkomisesta seuraavaan vastuuseen.

90 Kantajan väitteistä käy ilmi, että se pystyi väitetiedoksiannon perusteella arvioimaan entisen Caffaron kanssa tapahtuneen sulautumisen merkitystä sen yhteisvastuuta rikkomisesta koskevan väitteen osalta ja esittämään näkemyksensä tästä seikasta.

91 Näiden huomautusten valossa on katsottava, ettei väitetiedoksiannossa ole tehty virhettä, joka on voinut vaikuttaa kantajan puolustautumismahdollisuuksiin.

92 Tätä kumoamisperustetta ei näin ollen voida hyväksyä.

Kolmas kumoamisperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden väitettyä laiminlyöntiä

93 Kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset kantajan yhteisvastuuta rikkomisesta koskevilta osilta ja myös luonteeltaan ristiriitaiset.

94 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklassa edellytettyjen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (ks. asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok., s. I-1719, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

95 Kuten edellä olevista 37–44 kohdasta ilmenee, komissio esitti käsiteltävässä asiassa riidanalaisessa päätöksessä sekä ne oikeusperiaatteet että ne tosiseikat, joihin se perusti toteamuksensa kantajan vastuusta.

96 Riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleesta käy erityisesti ilmi yhtäältä, että komissio totesi entisen Caffaron vaikuttaneen ratkaisevasti Caffaroon etenkin sen perusteella, että yhtiöitä yhdisti rikkomisajanjaksolla täysi omistussuhde, ja teki oletettaman, jota kantaja ei ole riitauttanut.

97 Samasta perustelukappaleesta käy toisaalta ilmi, että komissio katsoi kantajan olevan vastaanottavana yhtiönä vastuussa sillä perusteella, että se oli sulautunut entisen Caffaron kanssa, joka oli rikkomiseen suoraan osallisen yhtiön eli Caffaron emoyhtiö.

98 Näistä perustelukappaleista seuraavaa päätelmää eivät saata kyseenalaiseksi muut komission esittämät seikat, nimittäin se, että rikkomisajanjaksolla kantaja oli entisen Caffaron pääasiallinen osakkeenomistaja ja yhtiöiden välillä oli henkilöstöyhteyksiä (riidanalaisen päätöksen 408 perustelukappale), tai todisteet siitä, että kantaja osallistui Caffaron päätöksentekoprosessiin (riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappale). Nämä muut seikat nimittäin tukevat sitä, että entisen Caffaron ja kantajan välillä oli taloudellinen jatkuvuus ja osoittavat, että kyseinen sulautuminen tapahtui konsernissa, jonka yhtiöiden rakenteelliset yhteydet olivat olemassa jo rikkomisajanjaksolla (ks. edellä 64–66 kohta).

99 On siis todettava, että perustelujen ristiriitaisuutta, johon kantaja vetoaa ja joka perustuu siihen, että komissio totesi kantajan pitäneen tytäryhtiötään määräysvallassaan koko rikkomisen ajan (riidanalaisen päätöksen 408 perustelukappale) ennen sen toteamista, että tämä seikka ”ei [ollut] merkityksellinen” (riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappale), ei ole olemassa. Riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleesta käy nimittäin ilmi, ettei kantajan vaikutus tytäryhtiöönsä rikkomisajanjaksolla ole perusteena kantajan vastuuta koskevalle toteamukselle, joka perustuu sen asemaan vastaanottavana yhtiönä, vaan tätä seikkaa on käytetty kyseisessä päätelmässä ainoastaan todisteena siitä, että kyseinen sulautuminen tapahtui jo olemassa olevassa konsernissa.

100 Kantaja väittää virheellisesti myös, että riidanalaisesta päätöksestä käy ilmi, että komissio halusi pitää voimassa väitetiedoksiannossa esitetyn kannan, jonka mukaan vastuu kävi oikeudellisesti riittävällä tavalla ilmi kantajan vaikutuksesta Caffaroon ja entiseen Caffaroon rikkomisajanjaksolla.

101 Kantaja päätteli tämän seikan siitä, että komissio tarkasteli riidanalaisen päätöksen 410 ja 411 perustelukappaleessa väitteitä, joilla kantaja pyrki osoittamaan, ettei sillä ollut ollut vaikutusta Caffaroon. Komissio totesi juuri vastauksessaan kyseisiin väitteisiin, että ”vastoin [kantajan] toteamusta, sen vastuu ei seuraa [sen] osuudesta

Caffaron pääomasta –– vaan [kantajan] sulautumisesta [entisen Caffaron] kanssa, joka oli [Caffaron] emoyhtiö ja omisti sen täysin" (riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappale).

102 Lopuksi kantaja moittii komissiota siitä, että "se yrittää jakaa perustelut useampiin seikkoihin korostaen vain osaa niistä", ja väitti, että vaikka riidanalaisen päätöksen 411 perustelukappaleen katsottiin olevan "erillisten seikkojen yhdistelmä", komissio "ei voi pitää vain osaa niistä päätöksenteon kannalta merkittävinä" (vastauskirjelmän 42 kohta).

103 Esittäessään nämä moitteet kantaja ei ota huomioon sitä, että riidanalaisessa päätöksessä esitetyt perusteet voivat sisältää pääasiallisten seikkojen lisäksi näitä seikkoja tukevia todisteita.

104 Koska kyseisistä perusteista käy ilmi, että kantajan yhteisvastuu perustui sen asemaan yhtiönä, johon sulautui yksi kilpailusääntöjä rikkoneen yksikön toiminnasta vastuussa olleista yhtiöistä, kyseisten yhtiöiden välillä rikkomisajanjaksolla olleiden yhteyksien esittäminen voi nimittäin vain tukea tätä seikkaa ja todistaa sen, että kyseinen sulautuminen tapahtui konsernissa, johon kuuluvilla yhtiöillä oli rakenteellisia yhteyksiä.

105 Kaikkien näiden toteamusten valossa kumoamisperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden väitettyä laiminlyöntiä, on hylättävä, ja sen vuoksi myös koko käsiteltävä kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

106 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto),

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) SNIA SpA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Vadapalas Dittrich Truchot

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä kesäkuuta 2011.

Allekirjoitukset